

С Т А Н О В И Щ Е

За дисертационен труд на ДИМИТЪР ПЛАМЕНОВ ХИНКОВ:

"Нови технологии и материали при създаването на живописната картина през втората половина на ХХ-ти и началото на ХХI-ви век"

проф. Станислав Памукчиев

Дисертационният труд на Димитър Хинков е естествен резултат от творческата практика на художника, на неговото експериментиране с художествени материали и средства, както и на интереса към тази сравнително нова, теоретично неразработена зона в съвременната българска живопис.

В началото на изследването са потърсени контекстуалните основания за промяната на художествените средства в живописа през разглеждания период. Накратко са охарактеризирани процесите на развитие през 60-те и 70-те години, динамиката и качеството на художествения резултат в една специфична социокултурна ситуация. Изследователският интерес се насочва по-задълбочено в еволюцията на разбирането за пластическото изразяване, за експериментите с нови материали и подходи в 80-те и 90-те години. Целта на проучването е изясняване на вътрешните връзки между иновативни подходи и технологии и промяната в структурната

определеност в съвременната живописна картина

Натрупването на пластическа опитност, богатството от артистични светове, прокламираното "творческо многообразие", във времето на социализма, са артистичния актив от който закономерно произлезе и еволюира новата българска живопис след 90-те години. След смяната на социокултурния модел, един от начините за творческа легитимация в съвремието, бе намирането на нови средства и концептуализация на пластическото изразяване. Създаде се обемна продукция неоабстрактна живопис, специфична информална версия, "материална живопис" и "бедно изкуство" и силно изразена тенденция към ахроматизъм.

Димитър Хинков в своя труд коректно следва това развитие, посочва важните събития и факти, основните и най-изразителни артистични постижения. Посочени са имената на най-активно работещите в тази посока художници. Прави се кратък анализ на техните творчески експерименти и открития.

Особено интригуваща е втората глава от изследването, където в интервюта с художниците: Свилен Блажев, Станислав Памукчиев, Димитър Грозданов, Румен Гашаров /знакови имена в разглежданата тематика/, се навлиза в тяхната творческа лаборатория.. Разказите от първо лице носят духът

на времето, свидетелстват за сложните колизии и промени в развитието на личните стилистики на авторите.

Съществената част от разработката е в Глава III, където авторът разглежда своето творчество, резултата на своите експерименти с основи и материали за живопис, своите технологични и пластични открития. Той споделя мотивите за тези свои интереси, отделните етапи през които преминава. Анализира опита от своята практика - работа с велпапе, хартиена каша, силикон, метална мрежа, винил, глина, азбест, смоли, полиуретан, плаки, камък, метал. Тези негови опити имат не само технологичен характер, а са и обвързани и с търсенето на художествена идея и естетическо въздействие. Наслагването, колажирането, асамбляжа, дръзкото манипулиране на повърхнините - нагъване, накъсване, издълбаване, пробиване, носят спонтанния експресивен жест на освободена психомоторна реакция. Първоначалният мотив - фигура или натюрморт, е по-скоро повод, отправна точка към силно абстрахирана и емоционално преживяна артистична реалност. В творческата работа на художника, не интерпретацията и отразяването на реалността, а създаването на чисто пластическа реалност е в центъра на неговите интереси. Това закономерно го отвежда в абстрактни решения,

където експресията на жеста, сугестията на цвят, фактура и материал са определящи за художественото внушение. Разкритата автономна сила на материала, на неговите естетически и символно-семантични съдържания, са характеристики, които приобщават творчеството на Димитър Хинков към идеите на арт информел, "материална живопис" и "бедно изкуство".

В своето теоретично изследване Хинков акцентира върху иновативния експеримент с материали и основи, и тяхната вътрешна обусловеност. Освобождаването на енергията на материала, намирането на емоционално - психичните и духовни проекции в манипулациите и трансформациите в художествения материал, са артистичния актив на този художествен метод.

Димитър Хинков, през своята опитност и наблюдение върху процесите, очертава траекторията на специфично иновативно развитие в българската живопис от последните 30 години. Приносите на тази докторантска разработка са в извеждането на значението на експеримента с неконвенционални материали и технологии. Анализирани са творческият метод и художествените резултати на активно работещи художници, променили езика на живописиста.

Разглежданата проблематика е теоретично неосветено поле и изследването на Хинков е актуално за теорията и практиката на съвременната българска живопис.

Високо оценявам качествата на дисертационния труд, актуалността, иновативността, значимостта на изследваната проблематика. Оценявам професионалната коректност, личната опитност и задълбоченото познаване на технологичните и художествени аспекти на работата с нови материали в живописа. Това ми дава основание, да предложа на научното жури, да присъди образователната и научна степен "ДОКТОР" на Димитър Пламенов Хинков.

октомври 2014г.

проф. Станислав Памукчиев